

[Kai Moltke.]

med et andet afsnit af fælleserklæringen fra i går, hvor Feldt siger, at det også er et vigtigt spørgsmål for den svenske regering, hvorvidt forholdsregler, som træffes eller planlægges for fællesmarkedet, kan udgøre en hindring for, at en eller flere stater går anderledes frem med hensyn til samfundsreformer eller med hensyn til at føre en mere vidtgående social og økonomisk udenrigspolitik end andre.

Hermed er spørgsmålet om vores evne til selvstændigt at gennemføre vigtige strukturelle og sociale reformer stillet i forgrunden fra svensk side. Det er en af de ting, svenskerne vil have klar besked på, og de vil gøre deres stillingtagen til fællesmarkedet afhængig af dette. Nu siger alle: vi ønsker ikke toldmure gennem Øresund. Men hvis der kommer toldmure ned gennem Øresund, fordi man i Sverige ikke fuldt ud giver tilfredsstillende svar over for fællesmarkedet og man ikke tillader en isoleret indtræden i en toldunion, så kunne tinget kræve klar besked på, om regeringen og regeringspartierne i en sådan situation vil sige, at vi ikke selvstændigt vil tilslutte os fællesmarkedet, hvis det skiller os fra de andre lande.

Her fik vi kun et svar fra den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen. Han udtrykte det sådan, at ydre skillelinjer mellem de nordiske lande ikke er acceptable for Danmark. Jeg håber i høj grad, at hr. Niels Helveg Petersen repræsenterer sine partimedlemmer inden for regeringen med regeringschefen i spidsen med den mening, at Danmark under ingen omstændigheder kan indtræde i et fællesmarked, som skaber kunstige mure mellem os og de øvrige nordiske lande. Det er jo det, det drejer sig om i den givne situation, hvor vi har placeret os som den isolerede i en forhandling uden at stå i en samlet blok med de øvrige nordiske lande, med en fælles platform og en fælles optræden over for denne centraleuropæiske økonomiske gigant.

Dernæst stod jeg i onsdags over for udenrigsministerens absolutte benægtelse af, at medlemskab i en politisk union som fællesmarkedet ville have noget som helst at gøre med en militærpolitisk union. Jeg har aldrig set militæret figurere som andet end et led i en politik. Det glæder mig da, at hr. Niels Helveg Petersen herpå svarer, at de radi-

kale tager forbehold over for militærpolitiske forpligtelser i forbindelse med indtræden i fællesmarkedet. Det ville være meget ønskeligt, om regeringen ville følge denne radikale erklæring op og sige, at hvis der bliver tale om fælles militærpolitik uden om de forbindelser, vi har i øjeblikket, vil det føre til, at vi ikke kan deltage i en sådan europæisk selskabelighed.

Dernæst kommer jeg til vores i virkeligheden uendelig latterlige stilling til EFTA og først og fremmest til EFTAs førende land, Storbritannien. Her sagde de borgerlige ordførere i enstemmigt kor — og jeg forstår det jo godt ud fra de økonomiske motiver — at man skulle have den kortest mulige overgangsperiode, og at fristerne for industri og landbrug skulle være de samme og så korte som muligt. Se, nu ved vi jo nøjagtigt, på hvilken forhandlingsposition Storbritannien hidtil har stillet sig, nemlig at landbrugspolitikken kræver en overgangsperiode på indtil 6 år. Det er ikke af hensyn til landbruget alene — ja, det er vel mindst af hensyn til landbruget. Men der er altså tale om, at tilslutningen for Englands vedkommende kan føre en række yderst generende økonomiske faktorer med sig, for en så stor forhøjelse af levnedsmiddelpriserne og levestandarden i England medfører jo automatisk, at spørgsmålet om dækningskrav rykker ind i billedet for Englands vedkommende, samtidig med at vi gennem indmeldelse i fællesmarkedet får denne forhøjelse af landbrugspriserne. Her står altså Danmark placeret i en position, hvor vi absolut ingen fælles optræden, intet samarbejde har med EFTAs førende partner, England, men hvor vi tværtimod stiller krav, som støtter fællesmarkedet imod vores hidtidige engelske kollega i EFTA.

På et tidspunkt, hvor vi ved en vis fælles optræden med Norden som et af de områder, som importerer mest fra fællesmarkedet, kunne stå i en styrkens position, står vi i virkeligheden som den isolerede i en svaghedens position. Det er lykkedes os i den grad at foretage en enegang uden engang at have fælles optræden med Norge i den givne situation. Ja men eftersom vi ikke stiller så store betingelser til fællesmarkedet, hvad så hvis fællesmarkedet siger ja og det trækker ud med endnu nogle års forhandlinger om de pinlige problemer, som adskiller England